

и ще прогоним и тебе ~~и твоите~~ ^{заедно с твоите} ляхи и венгри! И наистина, надигна се народът галички, начело с княз Роман Мстиславич, мойт дядо, загинаха безброй люде, падна убит и дядо ни, като остави невръстни синове. Борбата трая десетилетия, ала накрая народът победи. Данило Романович възмъжа и продължи да чисти изменници и некадърници, докрай...

- Да... - каза замислено Йоан Асен - помня как венгри и ляхи си бяха вече поделили Галицкото княжество чрез договор, одобрен от галичките боляри. Беше 1214 лято... Народът почна да се стича под знамената на Романовичите, граждани, селяни, технитари, всичко беше грабнало оръжие...

- От тогава ми е този бегер... - каза севастократор Александър и запретна лявата си ръка под лакета. Там личеше следа от дълбока рана. - Докато Василко се биеше с ляхите, Данило воеваше с венгрите. Тогава, казваха, той заприличал по всичко на баща си Роман, за когото разправяха, че щом чуел боев рог се впуцал в битката мощен като орел, смел като лъв, разярен като рис, страшен като крокодил, силен като тур. Такъв бил дядо му Мстислав, такъв бил и далечният му праотец Владимир Мономах. Смел и грозен в боя, кротък и милостив през мирните дни.

Всички очи неволно се впериха в Яков, който наведе очи. И ~~те~~ в неговите жили течеше кръвта на Мономах Велики...

Изведнъж всички се разбудиха, наскочаха и почнаха да говорят весело и припряно. Момчетата които до тогава слушаха с остро любопитство почнаха да разпитват. Калиман гледаше с възхищение руснака който имаше дядо силен като тур и мощен като орел.

- А после? Какво стана? - попита другият Калиман, който беше връстник на царевия син и негов неразделен другар.

Яков весело потупа по рамото момчето.

- Стана това, че накрая прогонихме поробителите! И княз Данило раздаде земите на продажните боляри на своите храбри дружинници, оцусна свободи и правдини на граждани и селяни... А беззаконниците от рода Домажирич и Молибожич сложи в затвор.